

се растичали насамъ-нататъкъ; близинитѣ бахчи съ зелье и и други зеленчукъ, потъпкани, овце, кози и други добитъци ходяхъ така безпрѣпазливо, като че сж безъ стопани, пѣщо което спорѣдъ менъ бѣше неприлично и негодно. А кога влѣзохъ въ улицитѣ на самия градъ, видѣхъ противното, една тавава пустогия ми се прѣдстави на прѣдъ, гдѣто бѣхъ съ всѣмъ пусти и глухи, като че ли жива турска и българска диха нѣмаше никога, или пакъ че не е имало турчинъ по турскитѣ махали, никой отъ тѣхъ неможахъ да срѣщна; всички искрити, всички заврѣти въ най-тайнитѣ си скривалища на харемитѣ, да ги не види и не чуе Московецъ или пакъ отъ ненависть очитѣ имъ да ги не видятъ. когато това бѣше за тѣхъ невъзможно, щото гявуринъ да влѣзне и да имъ заповѣдва и то като въ Стара-Загора. Съкашъ една тавъва страхотия побива човѣкътъ, щого той и коститѣ му му настрѣхвватъ отъ настоящето положение на градътъ. На минувамъ така една улица, прѣминувамъ друга българска дѣто тамъ срѣщнахъ съ всѣмъ друго пѣщо, като радост по челата на всяки, видѣхъ събрания на мѣста тукъ-тамъ и да се правятъ разговори за вземане на пѣкакви мѣрки съ врѣме за прѣдпазване на градътъ, за поставяние стража по разни мѣста и др. таква, прѣминахъ и нея, влѣзвамъ пакъ въ друга турска улица. срѣщамъ ещцата пустота, мълчание, неявяване никого по нѣтътъ, като че никога не е имало тука турци, влѣзохъ си пакъ въ българска — и се отправихъ къмъ домътъ. Само на чирпанскій нѣтъ срѣщнахъ нѣколко български войници, които ходехъ та пихъ вода на Чървената чушма и си весело приказвахъ съ момичетата, като казвахъ че ний още не сме се били съ турцитѣ, тий все ни бѣгатъ на прѣдъ и др. т.

Когато се приближихъ до дома, едно отъ сестринитѣ ми дѣца ме видѣ и тоя часъ се затича да извѣсти на майка ми и другитѣ, че си ида, за да ме посрѣщнатъ. Всичкитѣ като чухъ че си ида отъ дома, излѣзохъ на нѣтнитѣ врата и ме посрѣщнахъ радостно, че до сега тий много се били кахжрили за мене да ме не убиятъ нѣвдѣ турцитѣ. Азъ влѣзохъ въ дворътъ, майка ми, като ме видѣ, позаплака и рече: ела син-